

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן רָעֵנָן

בָּאֵר הַגּוֹלָה

במקומות סעודה (כג) ווגמר סעודה (כד) במקום אחר. וררושא אבל לחים (כה) או שפה יין. אבל אבל
(ו) ו[(כ) פרות לא: הינה גלפי זה קינה מחר למשתול ולסנדק לעתות מפוא של מילה בשפת בשחרית אם שונין
(כג) פשעור (כג). אבל הנהו לנו לתינוק הנמיין רוך (כט) ו (כח) *יינום קדר ביכתו ושם (ס) שכנו
(כט) ושלחנו ערוך לפניו. יוצא בו. דשפיר היי מקום סעודה. (לו) *ימוגון שבתנון השומע לצאת ומשמע
(ט) להוציא: ז ייש אומרים שאין מקדשין אלא לאור היר. ייש אומרים שאין סקדוש תלו בבר.
זאנב ק' ס סדר בשם פאן ופרק בשם רבנן שפה בכן תחביר בדורותם פנקה בקן

שערית תשובה

עוצמה, אבל לא טעם לאסלאם. אז שם:
ז' עוזר, עוזר ביטחון כל הפסס לדראטן גאנאים משכיב גענערת, דמינו לשועה;

באור הלכה

במקומות סודיה נבורה ולא מינו תרגימא או ייון⁽³⁾: * ואם קדש וכו'. עין במא
אשומתבוי במשעה ברירה וטאפו לכתלה, גם הוא בדין בטלות על כפת
כבי. נשא, דילמן בפיון רצוי פסק **בש' מן צורה** בטענה קביעות כשתאה
אומר שטב בקאוור תרג' **א קשות בטהה** ובטענה קביעות כשתאה
אשומתבוי, והשיטים כתוב דין במו בסבה דיריה, והאפק נכל להוציא שכנו
הו הוציא אחרים], ולישיבת אחים? ואפלו קראם שם דפקרא לה **וזמפר בעמירות**, בלא
בביה שחשוה בביה יוסוף רבנן שקווען עצמן לאחיך יידי נבל קובטים נפי⁽⁴⁾
לברוא פרי גאנפֿן, עין שם, והרי עילע' בנים בענין שאלבנוי היה, ולא בשחו
קיבותה והשכנו ב妣ח אחים, דלא טיען על זה שם קביעות כלל, וליבען דיעבד
לא גושה מידי, זכר פסק לעיל ביטמן כס פעריך יי' ובזעיר בול להוציא
אפללו בלי קביעות כלל, פי גושה לי, לאלא וטאגן-אקרונס דקסב דיאפלו
לטבלתחה בול קדש בשבל שבוי וטההעגנא רעס בפסחים קאי דיאקא שם:
לאפוקי אולדיס יידי חובטן דאללי ותו גנו ביב' ביישטא. אין ראייה לפ' מה
שפרען רבנן בענין, לא' מה דפקק נפאנ-אברנס בסקק רעא דמאודינא ויזא
הזכקה. אם לא שדריך נצמנא, דכין שפקח השומע לצאת מאורי קביעות
הזכקה. אסיך מפיאל גויה יצא בידיך אם ריק נתפנן לשמע אף שלא כן
תחתפליה. אסיך מפיאל גויה יצא בידיך אם ריק נתפנן לשמע אף שלא כן
תקאצ'ת דעיכא ריבי קיפא איגר שם שגארה, לפי מה שתרדש הפאם אקוטם ביטמן ס
המקונה דרבנן אין ציריך בנטה לצאת. ישפה סדין שם, ואסיך לאבד נרא
הזהא בדין בענין, לא' מה דפקק נפאנ-אברנס בסקק רעא דמאודינא ויזא
בתתפליה. אסיך מפיאל גויה יצא בידיך מהקפת שבח והבאון ריבי עיקבא
איגור בטימן זה, ובכטם אקרונן שאין מפנן לצאת בקהל מה שום דמצות קדרוש
הזהא במקומן סעודה, גיטא הכל. גם עקר דבנא וטאגן-אברנס מוחך ביטמן
אי' פעריך ג דשליך-שרוך בדרכ' נפאנ-אברנס לא' סבאי לא לה למלח פיה, ובן בטמן' איזוביים ביטמן
בפקק קדרוב' נפאנ-אברנס לא. וכן מטגר' מא' מוחך דלא' סבאי לא לה

שער הצעיר

באר היטב

וחוכמה בראיות דבוקס של קהן שפחה בטעור רקייעת דבאת ידי קדוש
במקום עודה]: (1) ברות לא. ומפני שראג'ה מלה מינים ציא, דקה עכ"ב
חשיבי כי לפניו שפת פין: ושם נתקע עלב בקבינו פמקרדייה לא: אצא בו
במקום טריה דלא סעד במו בון, מא. לעז"י ניל דכ"ש בקאוורי רלא ציא:
(2) טבנ. ואצלנו בקהללה נבול לקלבש בכיריו פרישטנו ובקפל הוה איזו
אול, וכמ"ש סימן רסט, מא, ע"ש: (ט) להוציא. גוונם כהה שדשחין איזו
מגש אלא מושדים מגה, לא ציא שטומע א"כ במתבונן להוציא, ב", מא:

משנה ברורה

(כג) וגומר קעדתו. עין לעיל ביטמן קעה טעיף ב-בַּהֲגָה. דילכתלה לא עירko מנקומו בלי ברוכת-המקוזן. אך בדיבר כשיוך אין ציריך לברך ברופת-המוחון מוקדם אלא אחר גמר התפעזה: (כד) במקומות אחר. ושם (כד) אין ציריך לברך עוד על הבוט קזם שיעסן, דהיינו בברך יוצא ידי קדושים: (כה) או שתהין. וכן כל-שלש⁽²⁹⁾ (כח) אם אבל פטני תרקייפא מחייבת מיניהם דיעצא⁽³⁰⁾. דהיינו חישיב טפי לטעודה שבת פינן, (כט) אבל שכיר השאר משקון, אפלו אם כי חמרא-מדינה, אין יוצא בהם במקומות טעורה, דלא סער הלב כמו בזון). וכך בחרושי הפאנץ וביעקביא אינגר וכברוסט-שבח שהוכיחת, דליך רשותים אינו יוצא ידי קדושים במקומות טעורה עלייני פום זין, ועל-כן גראה שאין להקיל בנה אללא במקומות הרחק⁽³¹⁾: (כו) פרות לא. וחייבת מיניהם נקאי פון, וכן סיגר מלכובים, אבל שאר דברים. (כט) אפלו אבל מהם קרביה איתנו קשב סעודקה כלל. וצליל-כן מה שוניגים ילך לבית קון או מילה, ואין שם כי-סנן אחר קדוש רק מיינ-קדשים. אין לו לעטם שם כלל, ולא סני במא שמקודש שומת כל הטע או שהוא מחזק רבייעת. זהה מהני רק לשוחה עצמו אבל לא לאחרים ואחרוניים. והנה בשליטיגבורים כתוב דאס' בפרות די, רכל סעודה שבת נחשכת קבע, אף דעת הטרור ושליקן-ערוך עקר [מ"א]. אף אם קילש לבו גאות ואין לו עטה מחייבת המיניהם לסעד אחר הפס, (כט) דעת אונגה אדרתים דיש לקטן על השליטיגבורים בשחרית⁽³⁴⁾, אבל בלילה בודאי אין לנו עליון,

ש' שיפחה שעור רביעה^(ט). (*ט*) אין אוקרים שאיננו יוציא ידי קדשו בין מלבד הocus של הקדשה^(ט): ר (כח) ואם קדש. וזהו סדרון בלא בכיה אמר מ"א. ואם שכנו (*ל*) אין יוציא עצמו לפצעמו לקדש, וענן מה שכתבנו שם בסעיף ג'ן. עוד קרב פגאנ-אברהם (*כט*) ושלתו עריך. נראה דלא דוקא, אלא הוא סדין בשווות בשעת הקדש, ובפ"ל בסעיף ג' בפה^(ה): (*ל*) ובקwon שנתבען וכו'. (*ל*) וכשהשליח צבור קדש בבית-המדרש (*ל*) בזמננו, לא יצא שער

כ) פגאנ-אברהם: (*כט*) פגאנ-אברהם ושי"א: (*ט*) אמרו גורבו אטורונגים קעומרים קשייטו. ומכל מקומ קקוחת של שערית לש לסתך וצאנלו אם לשפה עוד כוס אחד בלילה מלבד זה, בסדין יש לעין אם בסאייר: (*ט*) קגאנ-אברהם: (*ל*) אף דמתהנטפה ק"א דברי סתתיל' ר'אכלי ור'אכלי ולגמרא, רקאי טנא, וכן פשע בעקבוצית-הקהל ובתגרער, וכן שם מה שבעל לכתהלה, וכן פסק דוכט"א לעיל בסעיף. אין לנו מוקד לסעי והוא מה שבעל (*ל*) אלהים רביה: (*ל*) נגנו אברהם: (*ט*)

חלבות שבת סיטון רעג רעד

106 בָּאָר הַגּוֹלָה

ונואם הוא נתנה בקדר יותר מפני האoir, או מפני הנקובים. (לא) מקדש בקדר ואוכל שם אידעלדי-פי
שאינו רואה הנדר, שהפרות לענוג נצחו (?) ולא לעצער. (לב) *והכי מסתפארו:

רעד דיני בזיעת הפת בשבת, ובו ד' סעיפים:

א אbowע על (א) שמי (ט) קברות (ב) שלמות). שאווח שמיין (ט) בידו (ד) ובוואע (ט) (ה) בהתקהונגה: הגה ווּרְקָא בְּלִיל שְׁבַת (די), אֶכְל בַּיּוֹם שְׁבַח או בְּלִיל יּוֹם-טוֹב בָּוֹאע על העליונה נכלבי והנחות מיינמי פֵּיח מלהיכת חמץ ומצץ), ונטען הוא על דורך סקללה: **ב' ימצעה לבעז בשת** (ו) פורסה גדרולה שטאפעיק לו לבל הטעידה (ערין לעיל סיינן קסן): **ג' אין המסבירו וויאין (ו) לטען עד**

א שָׁבֵת יְהוּנָה בָּרֶב
פְּנָנָה כְּפֹרוֹשׂ וְלִשְׁיָה
וְקַמְבָּטָם בְּפֶגֶק וּ
מְחַלְלָתָם בְּרֻכּוֹת בְּכֶל
בוּ קַשְׁטָם יְשִׁׁים וְנוּגִים
וְקַמְבָּטָם יְלִיפָּתְּסָם
אֲזָדְלָתָם (שְׁמָן בְּנָן
אֵג שָׁכָב כְּרֹבֶד וְיוֹאָה לְפִי
פְּרוֹשָׂה וְלִשְׁיָה וּבְכְרֻכּוֹת
לִיטָּה דְּרֻכּוֹת מֵיזָה

פרק ה'יטב

(ג) ולא לנצח. כיון שמדובר בהרבה, הוא לאו הכי אדריך לאבל בתקום נב מ"א בשם רשל' :

(ט) **כברות**. וגם נשים כבורות كانوا על ב' כבדות, מדריכי ב' שם ר' מאיר בר קורען. אם יוציאין בעגה פשושה קאה לטענן לעסום משנה, עין שודית שעראפרום ציטן א' ובתבונה חכם צבי ציטן סב: (כ) התחזונה. ב' ביצה נאכלה לאכען על בעילונה, דיאין פערברון על פאקאות, וטיז' שבוב: ואני שמאכברין על התחזונה מינט אמי אומה אקורב אל' יומר מהעלונה, וטיז' שבוב: ואני פוחלה פטחזונה, ואנן איןן פאכיד ער פטאנזה. ומ' וא' שבשבועות: ול' ז' לתקניש דבטוללה צוינה למעללה בשעת אמירה ויכלו, ובשבועות מומוץיא: יקח תעליזה ב' ז' וצטפַת למשה וויבצע אלוי. סוקודאקסים יוניגים לר' לספין קדם בר'ה, ב' ז' מ' א'. עין ספר הפגנות פאנן בפכירות

הנה קווינו אולם פרישת הכהן גאון מערוקין דף פא, ע"ש שפכט
ענין קמג'ה לענין לקבץ על פה בקהה בקיפון. בקשוכ' עליו יוא, אקל אין
קדירין על השליטין י"ב הכרות קפנות כל סעדיה, שששה על גבי טהרה
כר, ולטיא, אף מי שאמיתיותם הוכחנו, אם ורואה לישר בפצעו באבן שנזקנו
מן' שליל פיקון בה, אין שם. וכן באגדות הרפ"ז שאר בוטוט שחל בשתת
לבטל כפר בבעל רויש שערושן ב טענות, לאפקרי שבת רחאל-שנה או ע"ז
דוחות בשbeta וריה, גם לא דב'ם לתוליה סדר י"ב תמיון ב' קידורין, בפי'ו:

מְשֻׁנָּה בְּרוֹרָה

אַלְמָן נֶהֱגָן קָשְׁלִיק-אַבָּרְךָ לְהֹזְיאָו: ז' (לא) מַקְדֵּשׁ בְּחָרָא אַלְמָן שָׁם. אֲכָל לֹא יָקְרַב בְּבִתְּרָה וְיָאֵל בְּחָצָר, יְכַדְּלַעַל בְּסֻעִיף א': (לב) וְהַכִּי מַסְפְּטָרָא. וְהַגִּנוּ (לכ) בְּמַצְטָעָר תְּרָבָה, דָּאי לֹא
הַכִּי צְנִיךְ לְאַכְלָל בְּזָקָא גְּמָקוּם גַּרְגַּרְתָּן. עַצְמָן בְּפְרִידְמָנוּסָים שְׁמַעַדר,

אך לא מתקיים ענוהה: (ג) בידו. בשעה ה'מוツיא'ה: (ד) ובוציע וכיו'.
תתעורר שניותם, בפרש הרשכ"א, וכן הסכימים הגר"א, ואם מקפיד
ובוציע אחת גודלה ואותה קטנהה. וזהו גם נוהני כהשלחן-ערוך*.
בציהודים, מתר לאלל מטנווי), עין שם עוד: (ה) התחנותה.
ניתם מתחנות קרוב אליו יותר מן הכללי, ונמצאו שפוגע בחיה
מי איטה למאה ובוצעין עליה. וכך לעיל ביטן קסוט עיף א
שלמות, עין שם. (ס) והמקזקדים רגילים לרשם לפכין קזם
ושפה בין בחל, ודאי פגנוו שחייב עליי נמצואה ורואה לאכל
אך ואחד את חלקי, ובכ"ל ביטן קסוט עיף טר, עין שם:

שערית תשובה

[ב] בקברות. ענן בהאט. וכן קשותית ח'צ' טקון סכ' וטיקן גג, וכן עשו בקלען פלאל בבפְּלָאַת קרא'ש ברקיייל, דילקוא'ש אם הוקרין אוינו יונר מילק אנד קמיה לא מקרין פנטה, נך לא שונר ומונדו הוא עופד לתקון, ואיך בונת קשנער-אקטיביט לא ונחנק פנטה, נך לא שונר ומונדו הוא עופד לתקון, ואיך בונת קשנער-אקטיביט לא אפרון גטחון דמי אפלויו זומר מאכגען ויזאנן בי, ענן דה'ם וב' באה'ען קלא אפרון כטחון דמי אפלויו זומר לאכגען זונן השיעץ-אקטיביט. ובוואו'ת קומ'-'שמאלול טפין קאג', וכוח' צ' בראה שפאליטים לדוקרי זונן השיעץ-אקטיביט. ספין מה גאנט גאנט דה' פיפר הנטיגירד להתקון לאו מילק, אז א' בזין דאסיא אינשי דאנל' איר שאנדר גונטה, לאו עופד לתקון גאנט מה (ו'יש' שקבב דארא והא לאכיניה לעשות טורו'ש רב' קא'ש פטראל לו שעה ר' ע'ש, וזה לא פקיד, אבל מלכ' קומ' פון ולוא' אורה למילכ' לת' הרוח פיל-גרכו'ו טפ' קורי עופד לאחין פון דע'ה סאותה קראוי לא-איליל), וכוסט בוואו'ת אספונ'ו מלשל' תלעה קעט' אנט' ווועט' גאנט איזא'יכ', אם קא'ר לחיך וו' לטְלִיכְעָה, ובן אם פטוקה אפור נאצ'רוכ'ו לאחיך וו' גאנט'ה מטל' שפה, בגין דאי'ס פפרישן וו' קח תחיה קפאה, וכאנ' תקברות לאו מילק'ת שפְּלָאַת שפה, בגין בשער'ת דיס-דיס-קלען ספין ב' הפקים לדוקרי זונן קלען-זונן קלען-זונן לילקער-טבנה, יוקה פְּלִיכְעָה, ע'ש' וכתב קומ'-'טְהֻנוּגִים עפ' ז'ק'ר' סונטויו, דילק�ן ב' טְגַעֲמָנִים וב'צען מאקד. וקא'ר זטב בשם השיל'ה: צְשִׁירַת קא'ר זוין ולכוב לישיט טההא קושוב לאט'ה' קא'לו'ן, קא' פלמא' בעללא'ה דה' יש' לדוד היב' לחקים, שגט' לטע' טְפָנִים קיד' פסנין זי' ביז'יט שט' של בשטה. וכטב' שחל בשת' כו', ע'ש'. ולא גאנט'ה פוקט' מה' דטְמַשֵּׁעַ קדרבי' שאן קפליט' ב'

אוצר ההלכה

בן, ובכך בראותי זה שם בכאור לה'כה: **וְהִכְיָה מַסְכָּרָא.** עין בכתיבת י'סוד.
וְהִכְיָה כְּנָמָה דְּסֶכֶת בטהרה גודלים ואשונם סבירא לה'ז נזקער הפעלה
 יולדה, ראי לאו קבי. ברכיה גודלים ואשונם סבירא לה'ז נזקער הפעלה גפעלה
 בבר. וטמיא לא צרך להיות הקדוש שם. דאיין קדוש אלא בעקבות טעודה:

דיוור טוב שיקדש בבית ראכל מעט ואמיר-קָה יגמר סעודה
א (א) **שְׁתִי כְּבָרוֹת**. זכר למן, דקמיב "לְקַטּוֹ לְחַס מְשֻׁנָּה"
(ב) מתקבוח בלבם-משנה, שקייז גספֿן באנס פְּקָן. ואם יוציא
 שם במשנה ברורה באור הילכה: (ב) **שְׁלָמוֹת**. רעגה שזישפה
 משנה, ענן בשערית-תשובה. (ג) אם אין לו פת של קלחה⁶ אוינו מעכבר
 לפטר בברכת 'המוציא' כל הספסין⁷, וגם יאמר להקבץין שיכוננו
 יאמר בקששת רגשטי⁸. ארכיל-שי' שהוא הצעלה-ביביט או הדרול,
 שחררי לא נאמר לטעם משונה אלא בליךיטה. ורש"ל והר"ה נגנו
 על הוהצאה, עוזה שלוש מלות גודלוות ושלש קוט�ו ובכל סעודה
 כחוב הפרימנדים: אם אין לו שבת פת ישראלי כי אם פת
 הבב"ח פמה, דאין מעכירים על המצות⁹: והט"ז תקן זה, ומגנ
 במקחתינה¹⁰, (7) או לוקחין קצלוונה בשעת ברכת 'המוציא' וטמא
 בה¹¹, שלא יתקוף בזבך עד אמר הברכה, כדי שקייז הפקודו
 ברכיה: (ב) **פְּרוֹסָה גְּדוֹלָה**. ולא מחייב קרעבן, כיון שאינו
 סדרבה: **ג** (ז) **לְטַעַם וּכְרֵי**. כיון, ארכיל-שי' שפֿן הפווצץ לפני

שער הצעיר

(פ) פטנ'אכרים ושות': (ג) רמביים פשורי פוסקים: (ד) אחורנים: (ה) חמיאדים: (ו) מגנזאכרים: (ז) פלאזאכרים:

הַלְבָות שֶׁבֶת סִימֵן רָעֵן רָעֵד

ביורוים ומוסיפים

ולענן צירוף מעה ללחם משנה בערב פסח של ליהوت בשבת [שהמעה אסורה בו באכילה], כתוב החורייא (קובץ אגדות ח"א סי' קפ"ח) שיש לודק בשבת זו שלא ישאר חמץ, וכך אם יתבטל בשמלת הדין לחם משנה, יrisk יצירף מעה ללחם משנה. והוסיף הגורייא קובלץ (אגדות רבנו ח"ב עמי י"א) שיעטוף אותה בשicket נילון כדי שלא תעוג בחלה, וגם באופן זה יוציא ידי חותמת לחם משנה. ואך שיתרוכן שלחם שאיטן ראי לאכילה איןו מוצטרף ללחם משנה, ביאר הגוריין קרליין (חוות שוי חיד קובץ עניינים עמי ט"ט) את דברי החורייא שם"מ יצירף אותה, כיון שאפשר שנתרן ביה השיבות לשעדת כמה שמות לפניו עד לחם.

ואך כשבשעתו אחר הקידוש היא במניין מזונות או פת כסנן, כתוב הקущיע"ש (ס"ג עמי סי"ו) שיט לבך על שני דברי מהפה שלמים כלחים משנה. מאידך, בשווית מנהת יצחק (חגי סי' גג אוט-ו-ווען) כתוב בשם ספר בארכ' יעקב, שאין נהגים כן, לא ראה מי שחחשש לכך, וכותב שניים בעל נפש רשאי להחמיר לעצמו במצוותה בביתו, ואך בצעיר כישיש לפניו שלמים וחצאים יכול לתקחת לתחילת שלמים, אבל אסור לבקש שיביאו לו שלמים ודזקן, מודין אל ישנה אדם מפני המחלוקת, בגין יש לחשוש בזה ליהודה.

(2) וכן כתוב החורייא לקמן (ס"י תקסט סי"א). ובטעם הדבר כתוב המשניב שם (ס"ק ז), שבם ביום טוב לא היה יותר מוקן, אלא היה יותר מושבר ריטט כפלט, כמו בערב שבת. ואך שם והוב ג' סעודות בשבת בלבד מהמן, במסמכתא שנאמר שלוש פעמים יד้อม [כמבואר לקמן (ס"י רצא סי' תקסט שם)], ביאר הפרישה (ס"י תקסט אות ג), שכך שchapטיק יד้อม נאמר לגבי שבת, لكن לא נהוג ביריט חיב ג' סעודות הנלמר מפסק זה, אבל חיב לחם משנה הוא זכר למנ שודה יותר וגאות, ואף בערב יריש היה יותר קר.

(משניב סי' ק ב) אם אין לו פת שלמה⁹ אינו מטבח¹⁰ וכו', בקשות רבו¹¹ וכו', וכן¹² לנוהג¹³ וכו'.

(3) ומזה שנהפלו ממנה חיותם מעותם ופיוריהם, דעת הגורייא אויערבך (שביב פניה הע' בר') שמנוהג העלטן לקחות בכבוד שלם, שהור רח' החלות דין כאלה, וכן דעת הגוריין קרליין (חוות שוי חיד פפייה סי' כ אות ג) שאם אין לו לחם שלם לגומי, יש לנטור לתחילת שלם. וכן הדין שלחם שלא חסר ממנו אחר מאכליים שמנהו יינו כלחים שלם. וכן נפל מעת מהקרים התעלין כמו שריגל בחולות הנקנות בחנות, והובא בשם הנורייא קובלץ (אגדות רבינו ח"א עמי קי) שלא הפיד על קר. ואם יש לו שני חצאי פת ורוחזה להתרכם על ידי קישט, כתוב לעיל (ס"י קחס סי' ו-ט) שאם אין לו לחם שלם, יחרטם כדורי קלויים מצות לחם משנה, אבל רק באופן שלא יהיה ניכר שהם שני חלקיים שוחזרו, שאם לא כן איןו נחشب שלם נוחותיפ, שיוזהר שהקלים לא יהיה מוקבצה. וחרכיבת כבר על ידי אש ובגון חריכת המצה באש), דעת הגורייא אוילשיב (הוגדרה של פסח הלילה הזה עמי 9) שאינה מועילה להחביבו בשלם. וכן דעת הגוריין קרליין (חוות שוי שם אות א), ומஸות שאיר אפער להפוך חצץ בכור לכבר שלם, אלא רק חיבור שני חלקי בכור מועיל להחביבם בכבר שלם. וגם הגורייא אויערבך (הוגדרה של פסח הלילה הזה שם פקס) פקס הרבה זהה, אמנן גם לדעת הנוגאים כן ותוסרים שאפשר להחביב לחם כשלם על ידי חריכת, דעת הגורייא אויערבך (שביב ח"א פניה הע' לח'ז) שאין לעשות כן כיון טוב ממש 'תיקון מנאי'. ולגבי צנינים, דעתו (שב ח"ב הע' ב) שאינן נחשבים כלחים.

כין שניכר וידוע לכל שם פרוטות שהתייחסו בתורה.
חולות שבדוקות מעתה האפיה, דעת הגוריין קרליין (שם אות ב) שאם אין כאח ממש אין נחسبות אלא כלחים אחד גדול. אך אם אפשר להפריד ביניהם, צריך שימת לב בדבר, שכן לעפומים האחד שלם והשני חסהה המשן במילויים עמוד 13

[משניב סי' ק לב] דזקן בלאקלו (ער"ט) וכו', מה שבקתיב שם מענין זהה). (40) אבל אם לאחר שהדריך את הנור והואה שיש יותר אוור במקום אחר, דעת הגורייא אויערבך (שביב פNEY הע' קמה) שיכל לאכול שם אף אם לא מצרע הרבה אם יאכל במקומות של הנורות. (41) וכן באם בשעה שהדריך את הנורות בבית היה השור קצת והשתמש בנהרות לעודך הסעודה, כתוב שם (ס"ק מא) שבכך אין הברכה לבטה, ואפלו אם אוכל סעדתו רק בחזרה.

סימן רעד

דיני בזיעה הפת בשבת

[משניב סי' ק א] שפי כפירות¹⁴) וכו', וגם בילום-טוב ארךין לנצח על שפי כפירות¹⁵). 1) וכיור שאינה ראייה לאכילה מחמת שאסורה משקר הדין, ציד החרב קרליין (חוות שוי חיד קובץ עניינים עמי שטט) שיתרוכן שאינה מצרעת לחם משנתה, כיון שככל עניין לחם משנה הוא מושם מצרעתה הצעירה, שמתחליל טעוותו עם שני לחמים, וכיור שאינה ראייה לאכילה אין בה שיבות, ולכודרה חז אכילו הנית חותיכת עז בעלמא. וראה מה שכתבנו להלן לענין צירוף מעה לחם משנה בערב פטח של שבת. וכיור שאסורה לאוכלה מחתמת חומרא, וכגן פת עכו"ם, כתוב הפמ"ג (מושביז סי' ב) שנומיל לצרפה לחם משנה. הסתפק הגורייא אויערבך (שביב פניה הע' לח'ז) אם החלק האטור הויא אכן לא כלחים, וכן נחשבת לכבר שאינה שלימה, שאינה מצרעת לחם משנה.

ופת שאולה שהמשאלן מוקפיד שלא יבצע אותה, ולכון אסורה באכילה משום גול, הסתפק הגורייא אויערבך (שם הע' מא) האם יוציא בה ידי חובה, שהרו לחם משנה הוא וכבר למם, ואם כן יתבן שעריך לחיות ראי לאכילה, כמוzman ששייניהם הדין ראויים לאכילה. ובשווית שלמות חיים (ס"י רסב) כתוב, שפשות שחוות להשתדל לשאל פט לנצח לחם משנה. וכיור קפואה שאיר אפשר לאוכלה מחתמת כן, כתוב בשירת מנהת יצחק (ח"ט סי' מא מ-ט) מכך לא-ו-ט) שיש להקל שמנטרת לחם משנה, כיון שראית לאכילה בלי שום תיקת, וגם ראייה לחממה מיד באופן המותר בשבת, וכן דעת הגוריין קרליין (חוות שוי חיד פפייה סי' יט), הטעמו מושם על ידי הדחק אפשר לאכול את הלחם אף בעודו קבוע. ובשו"ת אור לציון (ח"ב פכי'א תשובה ב) הולסיט, שכשם שכיר זר ונחשבת 'אומל' לעניין הפרשת חלה וטומאת אוכלים, הוא הדין שנחשבת 'אוכל' גם לענין לחם משנה.

מאידך, דעת הגורייא אויערבך (שם הע' לט) שיתן שבשעה שהלחם איןנו ראוי לאכילה איתך מצרעך, אך אם דעתו להאריך בסעודה עד שהלחם יספק להפשיר ויהיה ראוי לאכילה, יתרוכן שהוא מצרע לחם משנה. ובשותית שבת הלוי (חוות סי' לא אות א) כתוב שרכדו לחומר בהז, כיון שאינו נקרא לחם' משנה אם איןו ראוי לאכילה, ובשם שלפי הדעת שעריך לשבט את שתי היכורות ודאי שתשתיין צריכות להיות לחם, הוא הדין לענין החולקים שאין ערך לבצע את שתי היכורות, על כל פנים מודים הם שתשתיין צריכות להיות לחם להזיהה.

ולענן יומם טוב שני של פסח שנשאהר לו רק מצה אהות שמורה [שהורי בצע על השתיים האחוריות בליל הסדר הראשון]. כתוב בביה"ל לקמן (ס"י תפ"ב סי' ד"ה מ"י) שיקח מצה אחת שאינה שמורה ויבצע עליה, וביאר הגורייא אויערבך (שם הע' מ"ד) שאעפ' שאינה ראייה למוצה, מ"מ בודאי ראייה היא לאכילה בפסח, ולכון מצרעת לחם משנה.

הלוות שפט סיון רעד ערה

ביאורים ומוסיפים

שהוא בדבר שמציריך התאמצות ואפילו היה מועטת כדי שיהיה אפשר להבחין בו, אף אם הבדיקה בדברים שמכירים בהם מוד ולא צריך לכך אפילו התאמצות מועטה, כגון להבחין בין כסא לשולחן ובין כף למולג, אינה נחשבת לעין כלל, ומזהר לעשותה לאור הנר, וכן מותר לדעתו לקורא לאור הנר מה שכותב על כרך הספר באופן שמכירים מיד את הספר, משום שאיתן נחשב לעין כלל. (ובשם החוויא הובא (דינם והנוגות פ"ט אות ה) שהעריך שומר כדי להתריר לעין להזכיר את הספר הנזכר בשםתו מהארון.)

ולגבי הסתכלות בשעון לאור הנר, הסתפק החוויא אם הוא בכלל הגויה (חותוט שני שם), והוא הגרין קרליין (שם) שיש להקל לאשה הקמה בלילה להאכיל את בנה שסתכל בשעון לאור הנר, וכן אם אפשר לראות את השעה גם באור של נר שאינו דולק בראוי, יש להקל להסתכל בשעון זה לאור הנר.

(6) אמנם, לעיל (ס"י רנה ס"ק ז) הביא בלחם בשם האיז והתוספת שבת שודקה בערך עיון רב אסור.

ובנר של שעודה וחולב, כתוב בvhילל להלן (ס"י ד"ה אכור לבדוק) ששיש למסוך להקל להשתמש לאורם בדבר שאיו צירע עיון רב, שהרי גם بلا זה נחלקו הפטוקים אם נידת אל בכלל הגויה.

[ביה"ל ד"ה לאור הנר]

ונדרבקין מבעוד יומם הקיר? ועוד, ונראה שעל זה בודאי יש לפניו להקל (8) וכו', וכך נזט לכאן אין ממש שפְּקָא יַפְּכֵב לִקְרֶבֶת קָאוֹרָה⁽⁹⁾.

(7) וגם נבל הננייר, רעת הגרש"ז אוירברך (שולחן שלמה סי' רגג ס"ק טז אות ב) שמסתבר שמאותה שעיה אסור לקורא, ואין אמרורים שדי במה שהננייר היכר ממועד יומם.

(8) ודעת החוויא (דינם והנוגות פ"ט אות יב) שאין למסוך על זה, ואין היתר אלא באופן שניים קוראים בספר אחד, או על ידי שומרו.

(9) ומונרת חשמל שישנה אפשרות לשנות בה את עצמת האור, דעת הגרש"ז אוירברך (ששי' פ"ג הע' קיב) שמותר לקורא לאורה ולא חוששים שמא ישנה את עצמת האור, כשם שהתריד הביה"ל בשם המסוגה השולחן לקורא לאור מנורת נפט, משום שאין דרך אורה להתמעט, ועוד, שלא חששו בנר אל שאם יתקנן את השמן הקנים וביאנו אל פ" הפתילה, ולא שמא יוסוף שמן אחר, ושינוי עצמת האור נדרש כהותסט שמן לנר. (זהו סוף בששי' פ"ג, טמ"ט טוב עשה אם יבסה את המרגז מבודיו יומם ולא שם (ס"ל), וזהו טוב עשה אם יבסה את המרגז מבודיו יומם ולא טסוך על היתר זה, וכמו שהסביר הביה"ל לנבי מונרת נפט).

מماידך, בשורת אור לצוין (חיב פ"יח תשובה יה) כתוב שיש לאסור לקורא לאור מנורה זו שמא ישנה את עצמת האור, אבל לצורך לימוד תורה יש להקל, ובדברי המסוגה השולחן לנבי מונרת בטב. וכן דעת הגרש"ז אלישיב (שבות י"צחקה שהויה וחורה בכ"ב אות ב) שאסור לקורא לאור מנורה זו, אלא אם כן יריבק פתק שכחוב עליו "שבת היום" ובכמו שהובא בvhilל לעין מטרת נפט. וכן דעת הגרש"ז קרליין, (חותוט חד פ"ד ס"ק א) שמנורה זו בכלל הגויה. וביאור שאף על פי שלא חששו שמא יוסיף עד שמן לנר או שירוליך עד גורת חשמל, מ"מ במנורה זו הרי בבר כבונה אפשרות לשנות את עצמת האור ואין צורך להוספק עליה מבחוץ, ולכן היא בכלל הגויה.

[מש"ב ס"ק ח]

ואין רשותם לטעם קדם לו⁽¹⁰⁾.

(12) בバイור דבורי כתוב לעיל (ס"י קס"ז ס"ק פנ), שאם אין לפני כל אחד מהמטוכבים לחם משנה, הרי הם צריכים לסמוך על הבצע שלפניו יש לחם משנה ולטעום מאותו לחם, וכן אין רשותם לטעם לפניו.

[מש"ב ס"ק ט]

או שישקה ובעיתין, כמו שכתב בסימן רצג⁽¹¹⁾.

(13) ולגבי עיצה זו של שתיתת רבייעית יין, כתוב שם (ס"ק כה) שאין להקל בויה אלא בשעת הרחק, אמנם בשעה"ץ שם (ס"ק בט) כתוב, שהיינו דוקא בטענות שחרית, אבל בסעודת הלילה אין להקל בויה.

[שעה"ץ ס"ק ח]

וזה שהוא חרב קצת אונט' לא העתקתי מפני דברי פרידלנשטיין, עז' שם, שפְּסִיק ק"מ לזריאא⁽¹²⁾.

(14) שכטב שודקה באנס גמור יודה את סעודת ליל שבת ליום, מפני שיש דעתו שלל לא מועיל להשלים סעודת ליל שבת ביום.

סיון ערה

דביבים האסורים לעשות לאור הנר בשבת

[מש"ב ס"ק א]

והוא סדרין שאין בזקון סאייציתו, וכל כי סאי גננא ובר סאריך עיון⁽¹³⁾, שמא יעשה הגרג' לחייב פשען לפי הפתילה⁽¹⁴⁾.

(1) וכשאינו יכול לבדוק את ציציות הבגד ומitem ציריך ללבושו, כתוב לעיל (ס"י ז' ס"ק א) לעניין סומה שאין יכול לבדוק את הציציות בעיניה, שיבורק אותן במשימוש דיין.

(2) ואף שלענין האיסור להדילק בפתילות ושמנים שאינם מאריריםיפה [שלכן חשו בהם חכמים שמא ייטה את הנר לקרב את השמן אל הפתילה], כתוב לעיל (ס"י רס"ד ס"ק ז) שאסור להשתמש לאורם אפילו שימוש שאינו מזכיר עיון, הינו משום שם הנר עצמו לא דולק יפה, וכן יש לחוש שמא ייטה גם אם לא ייעין לאור הנר, מה שאין כן כאן שהר Dolk יפה, אין לחוש שמא ייטה אלא בדבר המצריך עיון.

(3) בטעם גיריה זו הוטפיק בשווית הרדייז (ח"ב סי' תרכז), שיש לחוש שמא ישכח ודינה, משום שחטויות הנר היא דבר שקל לעשונו, אבל אין לחוש שמא יכשל בדבר שיש בו טירחה, וכן אין לאסור לקורא בספר תורה כדי להגיהו לאחר השבת מחשש שיבא לכתוב, שהרי לשם כך ציריך להביא קולמוס וויל, ועוד. שיבאים יזכר שאסור לכתוב [אנטן אסר זאת מעתם אחר, עייש]. וראה להלן (הע' 15) שהובא נפקא מינה למעשה מטעם זה.

(4) וכשיטה ויביא את השמן לפי הפתילה, כתוב לעיל (ס"י רס"ד ס"ק א) שיתחריב משום מבער.

[ביה"ל ד"ה אין קרוין]

וננה אם אדריך עיון קרבה או מעט⁽¹⁵⁾ וכו', ומכל מקום לדגיא ציריך עיון⁽¹⁶⁾.

(5) וגדיר עיון מועט, דעת הגרש"ז קרליין (חותוט שני חד פ"ד ס"ק ח)

הלוּכוֹת שְׁבַת סִימָן רָעֵד עֲרָה

ג ז בְּאַר הַגּוֹלָה

ה רבנו יונה ור' ראייש
שם ובנישך עקיבי
פסחים והתומכות
ו ר' ראייש שם מהא
רבנן ק"א

א שפט ר'א ב כה
לוסי מעה דקהות
אשרי ג שם יב
ד טור בשך רבי פרץ
פסחים

שער תשובה
 (ג) שחירות. עין בח"ט. וען בוגר בצל ג'יזון א' שאן ללמד מפנישו לופר
 שבח קוגן, רולא פמפרמי מאגין. וען בברוי' מוחיב בסיפון רוכב וגאון בשם ג'יע
 נקפת שלחפים הנלודים במרבי'ם לש' נזירים לקצע עלייהם בשפה, כיון שהלאים
 גללים ומוכרין במתה'מוון לחם הווא וכברchan המוציא, וען סמן קכח בדין ג'י'ש
 במ'יב'צ'ים כלואו כי ייכא דעה ודברחו הלוואי. עין לעל סמן רגע:

שערית תשובה

* לאין קורין וככ' עין במלשנה ברורה בטה שפטתוי: וכל כי האי פרא
דבר השריך עיון ובר. והנה אם צריך עיון קרביה או מעתן^ט, הפרר
אנדרים סמס קהאגן-אברם ? לאפנין קPsiיר-קיטן ? בשם קברן זאנפל בעינך
גונעט, ותבז"ז מתב דזאנא בשעריך עיון קרביה, ומבקיא רציה מלשון נונקבי"ס
הנטzie, ומכל מקום לדניא צריך צויג^ט. כי אם דעת קרביה זונרקי"ז וקרובקי"א * לאior הפר. אין
תורתלישקם פְּרָרִין, ובכיאו ספסות לזה כן פְּרָרִין-לְמַלְלֵי. * לאior הפר. אין
קְמַגְנָא-אֲגַבָּהּ סעיר-קיטן ג' לענץ נר של שענה. ותוהה מהי' און דמגנא
קְמַגְנָא-וְיִנוֹן בְּקָלְקָחָת נר בְּשָׁעָרָה וְקָלְקָלָת בְּרוֹתָה מְפַשֵּׁת [שְׂקוּרָן לאפק^ט].
טענעלום מההתי, על מה מוגאנן קבילים בא לאעשי' לתקל בענה לקרוות לאטם,
הלא שאנד בזעה שמא יצחה קדרמו' קחל ? ומוחלה ששבתי דאנפל דטוקנין
אצפן על שיטת ראכ'ן הומווא בעקן-אברם סעיר-קיטן ג' דמקל בדור של חלב
משומדים דבאים. ובודאי סברתו רומי לנו של נטף. דמקל קשלת דרכ' יב עם ממד
ב' לדבוק מוסות וקשות לאוור. ואם אין קל-שאנן עטונגען נונזונין [גאוז^ט]
ברורות, דהאו מאיס ומאירית יותר מhalb, ובודאי זמי לנו של נטף שכוון
ההגבא רשי' [ששבה שם] לשיטת ההוטופות קרא'א'ש אפלול שפען שפען
הביביגן, מעדים דיכין דידיו רע אפיש נהורה לא אמי לאספהוקי מהה ורא אתי
וילטאות. ואפלי אם נגיד ונאמר דורות שלבו ביןיהם שפטתים וגין ביט בג

לעוזר האלוף

הANTI-DEMOCRATIC POSITION OF THE JEWISH COMMUNITY IN POLAND

פתרונות: 1. אונסיות הפליגת ברוח או נשמה. 2. נפש של חיים. 3. ברכות גמינאי לסייעת באש.

Tél (France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

מילואים

הלכות שבת סימן רפסה רפסט

המשך מעמוד 88

במשניב שם (סעיף ה) ובשעה י' (סעיף ג), שם צידיבים אנשי העדר להאכל בבית הכנסת אורחים ענים מותר להאכילים שם, והוסיפו שהוור זה הוא ורק בא בתיה הכנסת שבחוץ לארכן שנבנו על תגאי, ואף שיש אסורים גם בהם, מ"מ במקומם הדחק אין להחמיר, כיון שהוא לצורך מזווה.

[מש"ב ס"ק ה]

לקיים בבית הכנסת בשבת ויום טוב¹³ וכו', אין לקודש בבית הכנסת (חפץ, עי"ש¹⁴) וכו', לקודש ואבדלה¹⁵). וכן מני שראה ליצאת ידי חובה בקידוש זה, בחב ל�מן (סעיף רעג ס"ק ל') ועוד שראה ליצאת ידי חובה בקידוש זה, בחב ל�מן (סעיף רעג ס"ק ל') ובשעה י' שם (סעיף לד) שכן שבמנינו מקדשים בבית הכנסת ורק בגל המנחה, ואין המליך מתכוון להחיא, מי שורצעה לצאת בקידוש זה צריך לומר למקדש שיתכוון להרוציאו.

המנחג בירושלים, כתוב בשורת הר צביה (ח'יא ס"ר קמן) שלא לקדש בבית הכנסת, אך מוחן לירושלים מיר שורצעה להוניג שירשו בבית הכנסת אין חש צזה. והחוורא הורה (מעשה איש חביב עמי צ) שבני אשכנז שודח מהנוגם כחוץ לארכן לקדש בבית הכנסת, יובילם להמשיך במנהגים זה אף בארכן ישראל.

ובימים שטופרים בהם ספרה הדומה, שכוב הדשוי ל�מן (סעיף חפט ס'ט) שטופרים בבית הכנסת אחריו הקידוש, ביאר המשניב שם (סעיף ט) שטופר הוא כיון שיש לזריקם בכל האפשר את קדושת הזים. וכן יאוור החילוק כתוב ל�מן (סעיף ס"ק י), שכן שhayut שמקדים כל שבת הוא כדי להחיאו ידי חובה את מי שאינו לוין, וא"כ בפסח שאין עוני בישראל שאון לוין אין לקודש בבית הכנסת, ואפללו בשאנין אין עוני אלא רק בבית הכנסת, אין מ乾坤 מ', כמו שהחומר המתיא שם (סעיף ז) שם כל השנה יש רבים הטוביים שאין לקודש בבית הכנסת, אלא שענוגים זהה מנגג ראשונים. ובפסח מעלים לא נהגו לקודש בעלמא לכתהיל, שעניזף שהבקי יצא ידי חובה בעצמו. וכן העלה ממשניב לענין תקיעת שופר ל�מן (סעיף תקפה ס"ק ה), וכן ל�מן (סעיף תרבעב ס"ק י) לענין קריית המילה בכורות. טוב יותר שיברכו בעצם, והוא שמוגג העולם להקל שם היודעים לבקר בעצם יוצאים ידי חובה בשמיותם מאחר.

[מש"ב ס"ק ג]
ען לעיל בסקין קנא סעיף א במשנה ברורה מה שכתבנו בז' ¹⁶.
(13) ואב יש בבית הכנסת רק כוס יין אחד, כתוב ל�מן (סעיף רעג ס"ק ג) שעניזף שיכדילו עליו, כיון שהברלה בית הכנסת יוצאים בה ידי חובה, מה שנקן בקדוש שאין יוציאו בו ידי חובה.

רביעית אין נספת מלבד כוס של קידוש, ובשעה י' שם (סעיף כט) כתוב, שבקידוש הלילה יש לנ��וט כרעה זו. וכותב המנחת שבת על קיטשע' סי' עז ס"ק ל', שבכיתה הכנסת יש למסוך על הפסוקים שמספיק לשתו רבייעת אחת של יין מוכס הקידוש.

(8) ובימים טוב שمبرכבים בקידוש גם ברכבת שהחינויו, כתוב בשורת חתם טופר (אורח סי' קמ"ב) שיכל לבקר בבית הכנסת שהחינויו, וחוזר יברך אחיך גם בביתו. ומימ' כן שברכת שהחינויו דיא ברכבת הנחינוי, שא אפשר להוציאו אחרים אם אין יוצא עצמו עצמה, לנן בטל שمبرך שהחינוי בבית הכנסת יוכין שהוא מביך רק כדי שלא לטבל את התקנה, ולא כדי לצאת ידי חובה, ומஸודן כך יכול אחר כך לבקר שנית ברכבת שהחינוי בביתו.

אמנם לעין ברכבת שהחינוי בחדלות נר חוכה, כתוב ל�מן (סעיף תרעא ט' מה) שהמליך נר חוכה ביום הראשון בבית הכנסת מבחן ברכבת שהחינויו, לא יחוור לבקר ברכבת שהחינויו ביתה אלא אם כן מודיע בברתו כדי להוציא את אשתו ובני ביתו, שאו אף שכבר יצא ברכבת שהחינוי בית הכנסת, יכול לבקר שנית לבני ביתו. וכן לעין תקיעת שופר, כתוב השוער ל�מן (סעיף תקפה ס"ב) במשניב שם (סעיף ח), שהחינוי לאחר מכן, אף שכבר יצא ידי חובה, יכול לבקר עבירות שברכת שהחינויו.

(9) ואם יכלים בני הבית לקודש בעצם, כתוב השוער ל�מן (שם) שאינו יכול להוציאם. המשניב שם (סעיף כ) דבאי, שופר חדש חולק וסובר לבני החזאים. עד הביא שם, שבארצת החזאים כתוב, שאם יכלים לבני הבית לקודש בעצם עדיף, כתוב בכיהיל (שם ד'ח והוא) שככל אופק מזיא, מושום שככל הברכות אף על פי שיאן מזיא, ואפלו אדם שבקי בעצם, יעצא ידי חובה בשימושו אחר, ווונת השוער שם הוא רק למוצה בעלמא לבטהיל, שעניזף שהבקי יצא ידי חובה בעצמו. וכן העלה ממשניב לענין תקיעת שופר ל�מן (סעיף תקפה ס"ק ה), וכן ל�מן (סעיף תרבעב ס"ק י) לענין קריית המילה בכורות. טוב יותר שיברכו בעצם יוצאים ידי חובה בשמיותם מאחר.

[מש"ב ס"ק ג]
ען לעיל בסקין קנא סעיף א במשנה ברורה מה שכתבנו בז' ¹⁶.
(10) בשיער שם כתוב, שאסור לאכול ולשתות בבית הכנסת, וכותב על זה

הלכות שבת סימן ערבע רעג

המשך מעמוד 102

ולפי זה פרושלמי מדורב באופן שהוורה סוכנת מוחץ לחזר, ולכך עדין את דעתו, ואם כן מבית לסתוכה לא נוחש במנהג לפניה, שהרי הסוכנה מעצאת מוחץ לבית, ווינו מוחזר לחזר שעריך נתינת דעת מתחילה. והרגול מרובה והחותפת שבת (סעיף ב) תירצחו. שאף שנקייטים שבירושלמי מדורב בסוכנה שמחוץ לחזר, מ"מ לא מצענו חילק על סברת המרכדי שסוכנה שבתור החזר נחשבת כמנהג לפניה.

תשוטה המרדכי שאון לעבור מפינה לפינה אללא אם כן הוויה דעתו לך, ואילו מוחזר לחזר לא מועל גם אם היה דעתו לך, ולשינה זו דברי הירושלמי שמנית לסתוכה צעריך דעת מתחילה, מודבר בסוכנה שהיא בתוך הבית ואין מהיות הסוכנה מפסקת, ובאופן זה מכך לא נחשב כמנהג לפניה שעריך דעת לשיטה זו אבל להלכה נוקטים בדעת הפסוקים שמנהג לפניה לא עדין כלל דעת וריך מוחזר לחזר צעריך דעת,

הלכות שבת סימן רעג רעד

המשך מעמוד 106

הלחמים שלפנינו, ואינו דומה למי שבא לפניו לחם שלם שאון לעיצה להחטו לשנים, משום שעיל ידי החיתוך תוחשב כל חיתוכה כפרוסה ולא כלחם. והווטיק בשווית מנהח יצחק (ח'יא סי' כ), שלפי דברי

4) ואם אין לו שתי כבאות אלא שתי פרוטות, כתוב הנצייב (שורית משיב) דבר סי' בא ובמורומי שדה ברכות לט', ובכמאי דבריו בחוטש שני חי' פפ"ה סי' כ) שיעצט על שתי הפרוטות, בין שכעת הפהשות הן

מילואים

14

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן רָעֵד

המשך מעמוד הקודם

לעיל (ס"י רמב"ס ק"ו) שיכל לדרוש על פת זה, והוסיף שם, שאף אם ביום החול איתנו מקפיד על פת ישראל, מ"מ אם יש לו בשבת ויום טוב פת ישראל, וכן להיוורר שלא לאכול פת עכרים, מפני בודד שבת ויום טוב.

[משנ'ב ס"ק ה]

הכ"ח פטיה, רצין מזביבין על הקמצות⁽¹⁾ וכו', שפוגע תחלקה במקצתויהו).

(10) ואף שרואה רוק בת אחת זוקן תירץ העורך השלחן (ס"ו) את תמיית הכהית, דעת הנגרשי אויערבך (שביב פניה הע' פ"ה) שאף בו נהוג דין אין מעבירין על המצוות. כיון שאינו רוצה בת זו מוחמת עצמה אלא מהמת הדין לבצע על התהוננה, ולכן אם התהוננה לבנה והעלינה שחורה וחוצה בלבנה, אך לא שיר כזה דין אין מעבירין כלל.

(11) וכן כשתול יום טוב בשבת, הורה הנר"ש אלישיב (מבקש חורה וטב עט וננד-כח שאף לדברי הרומי אן שביל יום טב בודע את העלונה, יביע בלילה את התהוננה בבעל ליל שבת, ואף שלגבי ליל הסדר כתוב הבאר הייטב (ס"י תע"ה ס"ק ב) שבגשה בתבש בצע את העלונה, אין למלמד מליל הסדר לשאר ליל יום טוב בשל בתבש.

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן עֲרָה

המשך מעמוד 108

אסור למלמד קודם שיתפלל, כתוב המשנ'ב שם (ס"ק לה) שם מינה שומר שיזכרינו להחפכל, מותר. עיין בשעה"ע שם (ס"ק מא), שמקור הרין הוא ברוך החיים, ושם התבואר שלמד זאת מודנו של דנהלת צבי הניל. וכן לעניין לימוד קודם קריאה שמע של ערבית בחגיג זמנה, כתוב לעיל (ס"י לרלה ס"ק י) שגם מינה שומר שיזכרתו לחפכל, מותר.

[משנ'ב ס"ק יב]

לענין רב' יישמעאל בן אלישע⁽²⁾.

(23) ואע"פ שלכארה היהת ה תורה שגורה בפיו, ואם כן רומה הדבר לרקייאת ראש פיקים שבtab הרשי' להל' (ס"ו) שלא חוששים בהם להטיה כיון שהשגורים הם בפי כל אדם, מיאר הגורן קרליין (חוט שני ח"ד פפ"ד ס"ק ד) שיתכן שהוא למד עם כל התנים.

[גיה"ל ד"ה וכ"נו]

קראה דמפר לדורות לפני גנריישן כל זפנן שאנטשטיינן דולק⁽³⁾. ואע"פ שבנור שעודה אסור לקרוא לאזרו בשנור שמן נמאה בסמוך לו, אפשר לומר שבנור שעודה יש על כל פנים חשש שכבה אוור, ומה שלא אפשר לקרוא לאזרו [לדעת רשי'] הוא מפני שההטיה אינה מועילה בו, ולכן יש שער שמן ור שעודה דולקים זה בצד זה, אם יכהה אוורות עללו הווא להטיה את נר השמן, משא"כ בדור' טאטראין' שאין חשש כלל שמן יכהה אוור, لكن כשודליך בעצדו גם נר שמן, גם אם יכהה אוור נר השמן לא יבא להטיהו, שהרוי זו לו בדור' הטטריך (ארחות שבת ח"א פט"ז הע' בט').

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן רָעוֹ

המשך מעמוד נו

מהചוץ, וכן אסורה, אמן לעיל (ס"י רנב ס"ק ל) כתוב לעניין מנעל שהיה מותקן מערוב שבת והנכרי רק החלקון בשבת, שמותר לנעל אוורו בשבת, כיון שהורה יכול לנעל גם بلا החלקת הנכרי.

הנזכיר אם יש לו רק לחם אחד, שכן שארם אחר יבצעו לשנים שלא בפני המברך, וביאנו לפני המברך בשניהם ובכך יהיה לו לחם משנה. (5) מה שכתב יונתן לנהוג כן, הוא למקדשים על הין ואחיב בזעירים על הפת, אבל המקדשים על הפת, כתוב לעיל (ס"י רעא ס"ק טג) שהחיבים הם לשימוש מהמקדש וליצאת ידי חובה גם בברכת המוציא, שאם לא כן ממחpic את סדר הקידוש.

(6) ואף שעובר שעור זמן של תוך כדי דבר עז שבוצע לכל המוסבים, ההור לענין המוטען במצוות כתוב לעיל (ס"י ח ס"ק יב) שנחשב הפסיק אם מתעטף בה לאחר שימוש של תוך כדי הדבר מהברכה של המברך, ביאור הנגרשי אויערבך (שיח הלכה ז"א ס"ח אוות ב') שסביר שכך הוא הסדר שולם צדיקים לאוכל מהمبرך, אין זה כלל בגדר הפסק.

(7) והחוויא (דינים הדנהנות פ"ז אות ח) לא היה נהוג לומר ברשותו, אלא לפניו הברכה היה פונה קצת לעברו של היוצא בברכתו.

[משנ'ב ס"ק ז]
וְהַעוֹלָם נוֹהָגֵן פֶּה שְׁלַחְנָן־עַרְוּזָה⁽⁴⁾ וּכְרִי, מִפְּרָט לְאַכְלָן מַפְּגָזָה⁽⁵⁾.

(8) וכן נdag החוויא (דינים והנהנות פ"ז אות ח).

(9) וכן אם אין לו יין שעריך לדרוש על פת, וכן לו אלא פת זה, כתוב

לענין איסור טלטול בגדים וטוביים בשבת שבtab הרמ"א לקמן (ס"י שאסמי) שאסור לטלטלם מוחש שמא יבא לשלחות, וכותב האיר שם (ס"ק ט) שלשנים מוחר לטלטלם מושום שיש לסמוך על קר שיזכיר וזה לחת, כתוב התהלה לזרו שם (ס"ק מז) שדין זה תלוי במחלוקת המג'יא והט"ז (כאז), האם גם בדבר הרשות מועל מה שניות קוראים ייחודיים, וכן לענין מנוחה של פרקים, שבtab השוע"ז לקמן (ס"י רעט ס"ז) שאסור לטלטה מהששתה תפארך ויבא לחגיריה, כתוב התהלה לזרו שם (ס"ק טז) שאם באים לטלטה בשני בני ארם, תלדו דינם במחלוקת המג'יא והט"ז.

[משנ'ב ס"ק ז]
שְׁכֵל אֶחָד מַעֲנֵן בְּסָקוּרִי וְאַיִנוּ מִשְׁגָּיִם בְּמֵה שְׁעוֹשָׂה קְבוּרוֹזָה⁽⁶⁾. (21) והודורש בוציבור בלילה שבת, שהחיבור מביטים בו בשעת הדרשה, דעת הנגרן קרליין (חווט שני פפ"ד ס"ק ג) שモותר לו לקרוא לאורח הנברא בלילה שבת בני ארם, תלדו דינם במחלוקת המג'יא והט"ז.

[משנ'ב ס"ק י]
וְאַזְמָרָר לְזַבָּבָן⁽⁷⁾.

(22) וכן לעניין בדיקת חמץ, שבtab לקמן (ס"י תלא ס"ק ז) שיש אסורים ללימוד גם חמץ שעה קודם לשינוי הזמן, כתוב שם שם"מ אם מימה שומר שיזכיר לו לבשיגע הזמן, מותר. וזה זה נלמד ממה שמדובר שומר לעניין שמא יטה, כמברא בנהחלת צבי שהובא בדור' הינכש שם (ס"ק ז). וכן לעניין תפילה, שבtab הרשי' לעיל (ס"י פט ס"ז) שכשיגע זמנה

אויערבך (שшиб פ"ל הע' קט) שני נרות הם גופים נברדים, וכשהירושאל קורא בספר, יש לומר שקייאו זהיא לאור דבר המותר, מה שאין כן הצעחות חזא בגין הנגל וכמשמעותו נעל מהנה.

